

د افغانستان اسلامي جمهوریت

د عدلیې وزارت

رسمي جریده

فوق العاده کڼه

کنوانسیون بین المللی برای سر کوبی اعمال تروریزم اتومی

تاریخ نشر: (۲۵) سنبله سال ۱۳۹۳ هـ ش نمبر مسلسل: (۱۱۴۷)

فرمان

رئیس جمهوری اسلامی افغانستان در مورد توشیح، الحاق افغانستان به کنوانسیون بین المللی برای سرکوبی اعمال تروریسم اتمی

شماره: (۷۹)

تاریخ: ۱۳۹۱/۷/۲۲

ماده اول:

به تاسی از حکم فقره (۱۶) ماده (۶۴) قانون اساسی افغانستان، الحاق جمهوری اسلامی افغانستان به کنوانسیون بین المللی برای سرکوبی اعمال تروریسم اتمی را که بر اساس مصوبات شماره (۵۴) مؤرخ ۱۳۹۱/۵/۱۶ ولسی جرگه و شماره (۵۲) مؤرخ ۱۳۹۱/۷/۲ مشرانو جرگه شورای ملی به داخل یک مقدمه و (۲۸) ماده تصدیق گردیده، توشیح می دارم.

ماده دوم:

این فرمان از تاریخ توشیح نافذ و همراه با کنوانسیون و مصوبات مجلسین شورای ملی در جریده رسمی نشر گردد.

حامد کرزی

رئیس جمهوری اسلامی افغانستان

جمهوری اسلامی افغانستان

شورای ملی

ولسی جرگه

تصدیق ولسی جرگه از کنوانسیون بین المللی برای سرکوبی اعمال تروریسم اتومی

شماره: (۵۴)

تاریخ: ۱۳۹۱/۵/۱۶

به تاسی از حکم ماده نودم قانون اساسی افغانستان، کنوانسیون بین المللی برای سرکوبی اعمال تروریسم اتومی در
جلسه عمومی مؤرخ (۱۶) ماه اسد سال ۱۳۹۱ ولسی جرگه به داخل یک مقدمه و (۲۸) ماده تصدیق گردید.

عبدالرووف " ابراهیمی "

رئیس ولسی جرگه

جمهوری اسلامی افغانستان

شورای ملی

مشرانو جرگه

تصدیق مشرانو جرگه در مورد کنوانسیون بین المللی برای سرکوبی اعمال تروریسم اتومی

شماره: (۵۲)

تاریخ: ۱۳۹۱/۷/۲

به تاسی از حکم ماده نودم قانون اساسی افغانستان، مشرانو جرگه در جلسه عمومی مؤرخ ۱۳۹۱/۷/۲ کنوانسیون بین المللی برای سرکوبی اعمال تروریسم اتومی را به داخل یک مقدمه و (۲۸) ماده به اکثریت آراء تصدیق نمود.

فضل هادی " مسلمیار "

رئیس مشرانو جرگه

کنوانسیون بین‌المللی برای سرکوبی اعمال تروریسم اتمی

کشور های عضو این کنوانسیون:

با در نظر داشت اهداف و اصول منشور ملل متحد در مورد حفظ صلح بین‌المللی و امنیت و تقویۀ روابط همسایه داری خوب و همکاری بین کشورها.

با یادآوری از ابلاغیۀ که به مناسبت پنجاهمین سالگرد ملل متحد بتاريخ ۲۴ اکتوبر سال ۱۹۹۵ به نشر رسید.

حق تمام کشور ها را به رسمیت می‌شناسند که انرژی اتمی را برای مقاصد صلح آمیز و برای منافع مشروع شان در حصول فوایدی که از تطبیق صلح آمیز انرژی اتمی بدست می‌آید، انکشاف دهند و بکار ببرند.

با در نظر داشت کنوانسیون ۱۹۸۰ در مورد حفاظت فیزیکی مواد اتمی.

عمیقاً متأثر اند که در سراسر جهان اعمال تروریستی به انواع و اشکال از دیاد یافته است.

یاد آوری می‌کنند که مطابق به ابلاغیه تدابیر از بین بردن تروریسم بین‌المللی که به فیصله نامه ۶۰/۴۹ مؤرخ ۹ دسامبر سال ۱۹۹۴ ضمیمه گردیده، کشور های عضو ملل متحد رسماً تأیید می‌کنند که تمام اعمال، میتود ها و روش های تروریسم را صریحاً منحصراً اعمال جنایتکارانه و غیر موجه تعقیب می‌نمایند، در هر جا و از طرف هر کسیکه انجام یابند، به شمول آنهایی که روابط دوستانه بین کشور ها و ملت ها را به مخاطره می‌اندازند و تمامیت ارضی و امنیت کشور ها را با تهدید مواجه می‌سازند.

یاد آوری می‌کنند این ابلاغیه همچنان کشورها را تشویق می‌نمایند تا ساحه موجوده احکام بین‌المللی حقوقی را در مورد جلوگیری، سرکوب و از بین بردن تروریسم در تمام اشکال و انواع آن مورد بررسی قرار دهند و هدف شان حصول این یقین باشد که یک چوکات جامع حقوقی موجود است و همه جوانب مسئله را احتوا می‌کند.

یاد آوری می‌کنند که فیصله نامه ۲۱۰/۵۱ تاریخ ۱۸ دسامبر ۱۹۹۶ اسامبله عمومی و ابلاغیۀ متمم به ابلاغیۀ سال ۱۹۹۴ در مورد تدابیر از بین بردن تروریسم بین‌المللی به آن ضمیمه گردیده است.

همچنان یادآوری می‌کنند که به تعقیب فیصله نامه ۲۱۰/۵۱ تاریخ ۱۷ دسامبر ۱۹۹۶ یک کمیته خاص تشکیل شد تا یک کنوانسیون بین‌المللی برای سرکوب اعمال تروریسم اتمی را در ارتباط به ضمیمه نمودن آن با اسناد موجوده بین‌المللی به دقت ترتیب نماید.

خاطر نشان می‌سازند که اعمال تروریسم اتمی شاید به عواقب شدید بیانجامد و شاید خطری را به صلح و امنیت بین‌المللی متوجه سازد، همچنان خاطر نشان می‌سازند که احکام موجودۀ چندین جانبه حقوقی موضوع آن حملات را به حد کافی چاره سازی نمی‌کند، متقاعد اند که ضرورت عاجل برای تقویۀ همکاری بین‌المللی بین کشور ها موجود است، در مورد تعقیب و اقتباس تدابیر مؤثر و عملی برای جلوگیری از نوع اعمال تروریسم و برای تعقیب و مجازات

مرتکبین آن، یاد آوری می کنند که فعالیت های قوای مسلح کشور ها تابع مقررات قانون بین المللی خارج از چوکات این کنوانسیون اند، خارج نگهداشتن بعضی از اعمال مشخص از این کنوانسیون، نه اعمال غیر قانونی را تأیید می کند و نه آنها را قانونی می سازد و مانع تعقیب آنها تحت قوانین دیگر هم نمی گردد.

با مواد ذیل توافق نمودند:

برای اهداف این کنوانسیون

ماده اول:

۱- " مواد رادیو اکتیف" به معنی مواد اتمی و مواد رادیو اکتیف دیگری حاوی نوکلاید (پروتون و نیوترون) است که همزمان از هم جدا شده می توانند (یک جریانی که با تجزیه یکی یا بیشتر انواع تشعشع همراه می باشد، مانند الف، بیتا، ذرات نیوترون و اشعه گاما) که در بستگی با مقدار اشعه مواد قابل انشقاق می تواند سبب مرگ، جرح شدید جسمی و تاوان بزرگ به دارائی و یا محیط گردد.

۲- " مواد اتمی" به معنی پلوتونیم است، به استثنای این که با تجمع اجسام همسان که بیش از ۸۰ فیصد پلوتونیوم نوع ۲۳۸ یورانیوم ۲۳۳، یورانیوم غنی شده در ایزوتوپ ۲۳۵ یا ۲۳۳، یورانیوم حاوی مخلوطی از ایزوتوپ به صورت طبیعی باشد نه آنکه به شکل فلز و یا ذرات فلز، و یا هم هر نوع مواد دیگری که حاوی یکی یا بیشتر مواد فوقاً ذکر شده باشد. بناً " یورانیوم غنی شده در ایزوتوپ ۲۳۵ یا ۲۳۳" به معنای یورانیومی است که حاوی ایزوتوپ ۲۳۵ یا ۲۳۳ و یا هر دو باشد در حدی که وافر بودن جمعی ایزوتوپ ها در تناسب با ایزوتوپ ۲۳۸ بیشتر از اندازه تبدیلی طبیعی ایزوتوپ ۲۳۵ به ایزوتوپ ۲۳۸ باشد.

۳- " تأسیسات اتمی" به این معنا است:

(الف) هر ریاکتور اتمی، به شمول ریاکتور های نصب شده در کشتی ها و وسایل نقلیه، طیاره و یا وسایل فضائی، برای استفاده به حیث منبع انرژی برای حرکت این نوع کشتی ها، وسایل نقلیه طیاره و یا وسایل فضائی و یا به هر مقصد دیگری که باشد.

(ب) هر فابریکه و یا وسیله نقلیه که برای تولید، ذخیره، پروسس و یا انتقال مواد رادیو اکتیف استعمال گردد.

۴- " وسیله" به این معنی است:

(الف) هر وسیله منفجره مواد اتمی، یا.

(ب) هر وسیله پخش مواد رادیو اکتیف یا انتشار تشعشع که در بستگی به اندازه اشعه آن، سبب مرگ، جرح شدید جسمی و یا تاوان بزرگ به دارائی و یا محیط گردد.

۵ - "تأسیسات دولتی یا حکومتی" شامل هر نوع تأسیسات و وسایل نقلیه دائمی یا مؤقتی می گردد که مورد استفاده و یا مسکن نماینده یک دولت، اعضای حکومت، مقننه یا قضائیه و یا مامورین و کارگران یک دولت و یا هم مقام دیگر عامه و یا نهاد دیگر و یا مامورین و کارگران یک مؤسسه بین الحکومتی در ارتباط با وظایف رسمی شان باشد.

۶- "قوای نظامی یک کشور" به معنای قوای نظامی یک کشور است که تحت قانون داخلی آن اساساً به هدف دفاع ملی یا امنیت، تنظیم، تربیه و مجهز گردیده باشد و اشخاصی که در حمایت از آن قوای مسلح تحت قوماندۀ رسمی، کنترول و مسئولیت آنها کار می کنند.

ماده دوم:

هر شخصی که مرتکب جرمی در چوکات این کنوانسیون می گردد، اگر آن شخص به صورت غیر قانونی و عمدی:

(الف) مواد رادیو اکتیف را در تصرف خود داشته باشد و یا وسیله بی را بسازد و یا در تصرف داشته باشد:

۱- به مقصد ایجاد مرگ، یا جرح شدید جسمی، یا.

۲- به مقصد ایجاد تاوان بزرگ به دارائی یا به محیط.

(ب) به هر نوعی که باشد مواد رادیواکتیف یا وسیله را استعمال نماید، یا از تأسیسات اتمی استفاده کند و یا آنرا ویران نماید، به طریقی که مواد رادیو اکتیف رها گردد و یا خطر رها شدن آن به میان آید:

۱ - به مقصد ایجاد مرگ، یا جرح شدید جسمی، یا.

۲- به مقصد ایجاد تاوان بزرگ به دارائی یا به محیط.

۳- به مقصد وادار نمودن یک شخصی حقیقی یا حکمی، یک مؤسسه و یا یک کشور برای اجراء یا امتناع از اجراء یک عمل.

۲- هر آن شخص مرتکب جرم می گردد، اگر:

(الف) تهدید به ارتکاب یکی از جرایم مندرج در پاراگراف (ب) جزء (۱) ماده کنونی را نمایند، تحت شرایطی که نشان دهد که تهدید قابل اعتبار است، یا.

(ب) بطور غیر قانونی و عمدتاً از طریق تهدید، درخواست حصول مواد رادیواکتیف، یک سیله و یا تأسیسات اتمی را کند، تحت شرایطی که نشان دهد که تهدید قابل اعتبار است، یا با استفاده از زور.

۳- شخص در آن حالت هم مرتکب جرم می گردد که اگر سعی به ارتکاب یکی از جرایمی نماید، که در پاراگراف (۱) ماده کنونی ذکر گردیده اند.

۴ - شخص در آن حالت هم مرتکب جرم می گردد، اگر:

(الف) منحيث شريك در يك جرمى كه در پاراگراف هاى (۲،۱ يا ۳) ماده كنونى ذكر گرديده اند، اشتراك نمايد، يا.

(ب) ديگران را تنظيم و رهنمائي به ارتكاب جرمى كند كه در پاراگراف هاى (۲،۱ يا ۳) ماده كنونى ذكر گرديده اند، يا.

(ج) به هر نحوى ديگر در ارتكاب يكي يا بيشتر از جرايم كه در پاراگراف هاى (۲،۱ يا ۳) ماده كنونى ذكر گرديده اند، از طريق گماشتن گروهى از اشخاصى كه براى هدف مشترك كار مى كنند، سهيم گردد:

اين نوع سهمگيرى بايد عمدى و به هدف پشبرد فعاليت هاى عمومى جرمى گروه و يا با داشتن اطلاع قبلى از قصد گروه براى ارتكاب جرم يا جرايم مذكور صورت گرفته باشد.

ماده سوم:

اين كنوانسيون بايد در مواردى تطبيق نگردد كه جرم در محدوده يك کشور واحد صورت گرفته باشد، شخص متهم به تخلف و همچنان قربانيان اتباع آن کشور باشند، شخص متهم به تخلف در قلمرو آن کشور پيدا شده باشد و هيچ کشور ديگرى بر اساس پاراگراف هاى (۲،۱) ماده (۹) صلاحيت قضائى نداشته باشد، به استثنای احكام مواد (۷،۱۲،۱۴،۱۵،۱۶ و ۱۷) بايد، قسميکه مناسب باشد، در آن موارد تطبيق گردد.

ماده چهارم:

۱- هيچ چيزى در اين كنوانسيون بايد بر حقوق، مكلفيت ها و مسؤليت هاى ديگر دول و افراد تحت قانون بين المللى اثر نه كند، خاصتاً بر اهداف و اصول منشور ملل متحد و حقوق بشرى بين المللى.

۲- فعاليت هاى قواى مسلح در هنگام يك درگيرى مسلح، زيرا اين اصطلاحات تحت حقوق بشرى بين المللى تفهيم گرديده اند و تابع آن حقوق اند، تابع اين كنوانسيون نيستند و فعاليت هاى كه توسط قواى نظامى يك کشور در عملى نمودن مكلفيت هاى وظيفوى شان صورت مى گيرند، تا حدودى كه تابع مقررات ديگرى قوانين بين المللى باشند، تابع اين كنوانسيون نسيئتند.

۳- احكام پاراگراف (۲) ماده كنونى بايد چنين تعبير نگردند كه اعمال غير قانونى را تائيد مى كنند و يا قانونى جلوه مى دهند، يا مانع تعقيب آنها قوانين ديگر مى گردند.

۴- اين كنوانسيون موضوع مشروعيت استعمال يا تهديد به استعمال سلاح اتمى توسط کشور ها را مخاطب نمى كند و چنين تعبير هم شده نمى تواند كه گويى به نحوى از آنها آنرا مخاطب نموده است.

ماده پنجم:

هر کشور عضو بايد اين تدابير را قسمى كه لازم باشد وضع نمايند:

(الف) جرايمى را كه در ماده ۲ ذكر گرديده اند، در قانون مى خود جرايم جنائى قلمداد نمايند.

(ب) این جرایم را حسب احوال از طریق جزاهای مناسب قابل مجازات بگردانند.

ماده ششم:

هر کشور عضو باید این نوع تدابیر را قسمیکه لازم باشند اقتباس نماید، به شمول جائیکه مناسب باشد، در قانون داخلی خود تا یقین حاصل گردد که اعمال جنائی شامل محدوده این کنوانسیون، خاصاً جائیکه عمدی باشند و یا سنجیده شده برای تحریک و بمیان آوردن حالت دهشت (ترور) در بین عوام و یا بین یک گروه اشخاص یا اشخاص خاص، تحت هیچ نوع شرایط توسط ملحوظات سیاسی، فلسفی، ایدیالوژیکی، نژادی، قومی، مذهبی و یا خواص مشابه دیگر توجیه شده نمی توانند و حسب احوال مجازات می گردند.

ماده هفتم:

۱- کشور های عضو باید به طرق ذیل همکاری نمایند:

(الف) تمام تدابیر عملی را وضع نمایند، به شمول، اگر لازم گردد، اقتباس در قانون ملی شان، تا در داخل قلمرو های مربوطه و خارج از قلمرو های شان جلو ارتکاب و ترتیبات برای ارتکاب جرایمی مندرج ماده (۲) را بگیرند، بشمول تدابیر ممانعت در قلمرو شان از فعالیت های اشخاص، گروه های و سازمان های که آن جرایم را تشویق، تحریک و تنظیم می نمایند و یا هم شعوراً تمویل می کنند و یا شعوراً کمک تخنیکی یا اطلاعات را برای آن فراهم می نمایند و یا در ترتیبات آن دخیل می گردند.

(ب) تبادل اطلاعات مؤثق و تصدیق شده مطابق به قانون ملی و به طریقه وضعی که با شرایط مشخص شده ذیل مطابقت داشته باشند و انسجام تدابیر وضع شده اداری و دیگر مناسب حال، برای کشف، جلوگیری، سرکوبی و تحقیق جرایم مندرج ماده (۲) و همچنان برای تأسیس جریانات جنائی بر ضد اشخاص متهم به ارتکاب آن جرایم خاصاً، یک کشور عضو باید تدابیر مناسب را وضع نماید تا بدون تأخیر کشور های دیگری را که در ماده (۹) به آنها اشاره شده است از موارد رهنمائی ارتکاب جرایم مندرج ماده (۲) باخبر سازد اطلاعات کشف شده در مورد ترتیبات برای ارتکاب آن نوع جرایم را هم بدهد و همچنان، جائیکه مناسب باشد، سازمان های بین المللی را هم مطلع سازد.

۲- کشور های عضو باید تدابیر مناسب و سازگار با قانون ملی شان وضع نماید تا محرومیت هر نوع اطلاعات که به صورت سری از طریق احکام این کنوانسیون از کشور دیگر عضو یا از طریق اشتراک در یک فعالیت که برای عملی شدن این کنوانسیون صورت می گیرد بدست می آورند، حفظ گردد.

اگر کشور های عضو معلومات را به صورت محرمانه از طریق مؤسسات بین المللی مهیا می نمایند، گام های باید گرفته شوند که حفظ محرمیت این نوع معلومات را یقینی سازد.

۳- این کنوانسیون باید از کشور های عضو تقاضا نکند تا اطلاعاتی را مهیا نمایند که آنها به اساس قانون ملی شان اجازه ندارد تا بدهند، و یا هم یا حفاظت مواد اتومی را به مخاطره می اندازند.

۴- کشور های عضو باید منشی عمومی ملل متحد را از مقامات با صلاحیت و نقاط ارتباطی شان که مسئول فرستادن و وصول معلوماتی ذکر شده در این ماده اند، با خبر سازند.

منشی عمومی ملل متحد باید این نوع معلومات را در مورد مقامات با صلاحیت و نقاط ارتباطی شان به تمام کشور های عضو و اداره انرژی اتمی بین المللی ارسال کند. این مقامات و نقاط ارتباطی شان باید به صورت دوامدار قابل دسترسی باشند.

ماده هشتم:

برای هدف جلوگیری از جرایم مندرج این کنوانسیون، کشورهای عضو باید هر نوع مساعی را به خرچ دهند تا تدابیر مناسب را اتخاذ نمایند که حفاظت مواد رادیو اکتیف، یقینی گردد و سفارش ها و مکلفیت های مربوطه اداره بین المللی انرژی اتمی را در نظر داشته باشند.

ماده نهم:

۱- هر کشور عضو باید تدابیری وضع نماید که برای تأسیس صلاحیت قضائی شان در تعقیب جرایم مندرج ماده (۲) لازم باشد:

(الف) جرم در قلمرو آن کشور ارتکاب شده است، یا.

(ب) جرم در کشتی ئی ارتکاب شده باشد که بیرق آن کشور بر آن در اهتزاز باشد و یا در طیاره ئی که هنگام ارتکاب جرم تحت قوانین آن کشور راجستر یا ثبت بوده باشد، یا.

(ج) جرم توسط یکی از اتباع آن کشور ارتکاب شده باشد.

۲- یک کشور عضو می تواند صلاحیت خود را بر هر نوع جرمی هم تأسیس نماید که:

(الف) جرم بر ضد یک تبعه آن کشور ارتکاب گردیده، یا.

(ب) جرم بر ضد تأسیسات آن کشور یا حکومت آن کشور در خارج ارتکاب گردیده باشد، بشمول سفارت، یا نمایندگی دیگر دیپلماتیک یا قونسلگری آن کشور، یا.

(ج) جرم توسط یک شخص بی وطن که در قلمرو آن کشور اقامت می کند ارتکاب شده باشد، یا.

(د) جرم با این سعی ارتکاب شده باشد که آن کشور را مجبور به اجراء یا امتناع از اجراء یک عمل نماید، یا.

(ه) جرم در طیاره ئی ارتکاب گردیده باشد که توسط حکومت آن کشور اداره می گردد.

۳ - بعد از تصویب، قبولی، تصدیق و یا موافقت با این کنوانسیون، هر کشور عضو باید منشی عمومی ملل متحد را از صلاحیت قضائی خود مطلع سازد که تحت قانون ملی خود، در مطابقت با پاراگراف (۲) ماده کنونی تأسیس نموده اند. اگر کدام تغییری وارد گردد، کشور عضو مذکور باید فوراً آنرا به اطلاع منشی عمومی برساند.

۴- هر کشور عضو باید این نوع تدابیر را هم، قسمی که لازم باشد، بگیرند تا صلاحیت قضائی خود را بر جرایم مندرج ماده (۲) قایم نمایند، در مواردی که شخص متهم به تخلف در قلمرو آن حاضر باشد و آن کشور شخص را به هیچ کشور عضو دیگر استر داد نمی کند و صلاحیت قضائی خود را مطابق به پاراگراف (۱ یا ۲) ماده کنونی قایم نموده باشد.

۵ - این کنوانسیون تمرین صلاحیت قضائی را که توسط یک کشور عضو در مطابقت با قانون ملی اش تأسیس نموده باشد، مانع نمی گردد.

ماده دهم:

۱- به تعقیب معلوماتی که یک جرم مندرج در ماده (۲) در قلمرو یک کشور عضو ارتکاب گردیده و یا ارتکاب می گردد و یا شخصی که آنرا مرتکب شده و یا متهم به ارتکاب آن شده، ممکن در قلمرو شان حاضر شده، کشور عضو مذکور باید تدابیری را قسمی که در قانون ملی شان لازم باشد، وضع کند تا حقایقی را تحقیق نماید که در معلومات شامل اند.

۲- با این قناعت که شرایط تقاضا می کند، کشور عضو که مختلف و یا متهم به تخلف در قلمرو آن حاضر باشد، باید تدابیر مناسب را تحت قانون ملی خود اتخاذ نماید تا حضور شخص را به هدف تعقیب قانونی و یا استر داد یقینی سازد.

۳ - هر شخصی که تدابیر مندرج پاراگراف (۲) ماده کنونی در مورد وی گرفته می شود، باید مستحق باشد، که:

(الف) بدون تأخیر به نزدیکترین نماینده کشور که، شخص تبعه آن است یا مستحق حفاظت حقوق وی می باشد و یا اگر شخص بی وطن باشد، کشوری که در قلمرو آن شخص اقامت دارد، ارتباط و تماس قایم نماید.

(ب) نماینده آن کشور به دیدن وی بیاید.

(ج) از حقوق خود تحت پاراگراف (الف) و (ب) آگاه گردد.

۴- حقوق که در پاراگراف (۳) ماده کنونی به آن اشاره شده، باید در مطابقت با قوانین و مقررات کشوری عملی گردند که متخلف و یا متهم به تخلف در آن حضور دارد، و تابع حکمی می باشد که قوانین و مقررات مذکور باید، کلاً نافذ گردید تا مقاصدی را برآورده سازند که تحت پاراگراف (۳) در مورد اعاده حقوق داده شده اند.

۵ - احکام پاراگراف های (۳ و ۴) ماده کنونی باید بدون تبعیض حق هر کشور عضو باشد که مطابق به ماده (۹)، پاراگراف (۱) (ج)، یا (۱) (ج)، ادعای صلاحیت قضائی دارد، تا کمیته صلیب سرخ بین المللی را دعوت نماید که با شخص متهم به تخلف ارتباط قایل نماید و او را ببیند.

۶ - زمانی که یک کشور، عضو، مطابق به ماده کنونی، شخصی را توقیف نموده باشد، باید فوراً و مستقیماً و یا هم از طریق منشی عمومی ملل متحد، کشور های عضو را مطابق به ماده (۹)، پاراگراف (۱ و ۲) و یا اگر لازم بداند، هر کشور عضو دیگر علاقمند را، از این حقیقت آگاه سازد که شخص در توقیف است، و شرایطی که موجب توقیف نمودن شخص گردیده اند.

کشور که مطابق به پاراگراف (۱) ماده کنونی تحقیق می کند، باید بزودی کشور های عضو مذکور را از کشفیات خود باخبر سازد و باید خاطر نشان کند که ایا نیت استفاده از صلاحیت قانونی خود را دارد یا خیر.

ماده یازدهم:

۱- کشور عضو که در قلمرو آن شخص متهم به تخلف حضور دارد باید، در مواردیکه ماده (۹) تطبیق می گردد، اگر آن شخص را استر داد نمی کند، مکلف گردد تا بدون هیچ نوع استثنی و اینکه آیا جرم در قلمروش واقع گردیده یا خیر، قضیه را بدون تأخیر بی موجب، به مقامات با صلاحیت خود برای تعقیب قانونی، از طریق به قوانین آن کشور باشند، بسپارد.

مقامات باید تصامیم خود را عیناً به همان طریق بگیرند که در مورد جرم شدید دیگر تحت قانون آن کشور می گیرند.

۲ - هرگاه یک کشور عضو تحت قانون ملی اش اجازه داشته باشد که یکی از اتباع خود را استر داد نماید و یا تسلیمی یکی از اتباع خود را فقط مشروط به این سازد که اگر در نتیجه محاکمه یا جریان تعقیب قانونی که شخص مطالبه شده به منظور آن استرداد یا تسلیم گردیده، شخص محکوم و مجازات می گردد، برای سپری نمودن جزای حبس باید به کشور اولی برگشته شده شود، در صورتی که هر دو کشور درین مورد و یا هر مورد دیگر که مناسب

بدانند و توافق نموده باشند، این طور استر داد یا تسلیمی مشروط، باید برای پایان دادن مکلفیتی که در پاراگراف (۱) ماده کنونی درج گردیده است، کافی و بسنده باشد.

ماده دوازدهم:

هر شخصی که توقیف می گردد و یا در مورد وی هر نوع تدابیری دیگری گرفته می شود و یا جریاناتی مطابق به این کنوانسیون به پیش برده می شود، باید سلوک منصفانه با وی تضمین گردد، به شمول بر خورداری از تمام حقوق و تضمینات در مطابقت با قانون کشوری که شخص در قلمرو آن حاضر است و احکام قانون بین المللی، بشمول قانون حقوق بشر.

ماده سیزدهم:

۱- جرایم مندرج در ماده (۲) باید قبل از نافذ شدن این کنوانسیون، منحیث جرایم قابل استرداد در هر نوع معاهده بین کشور های عضو شامل گردد. کشور های عضو باید جریان شامل نمودن این نوع جرایم را منحیث جرایم قابل استرداد در هر معاهده استرداد که در نهایت بین شان صورت می گیرد، شامل سازند.

۲- اگر یک کشور عضو که استر داد را مشروط به موجودیت معاهده می سازد، درخواست استرداد را از یک کشور دیگر عضو که همراهی آن معاهده استرداد ندارد، دریافت نماید، کشور عضو دریافت کننده می تواند، اگر خواسته باشد، این کنوانسیون را منحیث یک اساس قانونی برای استرداد در ارتباط با جرایم مندرج در ماده (۲) استعمال نماید.

۳- کشور های عضو که استرداد را مشروط به موجودیت یک معاهده نمی سازند، باید بین خود جرایم مندرج در ماده (۲) را جرایم قابل استر داد بدانند و تابع شرایطی باشند که توسط قانون کشور درخواست کننده تعیین گردیده اند.

۴- اگر لازم باشد، جرایم مندرج ماده (۲) باید، برای اهداف استرداد بین کشور های عضو، قسمی پنداشته شوند که گویا نه تنها در محلی که واقع گردیده اند ارتکاب شده اند، بلکه در قلمرو کشور های هم واقع شده اند، که صلاحیت قضائی را مطابق به ماده (۹) پاراگراف (۱ و ۲) تعیین نموده اند.

۵- احکام تمام معاهدات استر داد و ترتیبات بین کشور های عضو در ارتباط با جرایمی مندرج در ماده (۲) اگر با این کنوانسیون ناسازگار باشند، باید بین کشور های عضو تعدیل گردند.

ماده چهاردهم

۱- کشور های عضو باید در مورد جرایم مندرج در ماده (۲)، به همدیگر کمک زیاد در ارتباط با تحقیقات یا جریانات جنائی یا استر داد فراهم نمایند، بشمول کمک در دریافت شواهدی که در اختیار شان است و برای پیشبرد جریانات لازمی می باشد.

۲- کشور های عضو باید مکلفیت های خود را تحت پاراگراف (۱) ماده کنونی در مطابقت با هر نوع معاهدات یا ترتیبات دیگر در مورد مساعدت های حقوقی که شاید بین آنها موجود باشند عملی نمایند.

در غیاب این نوع معاهدات و ترتیبات، کشور های عضو باید کمک را به همدیگر مطابق به قانون ملی خود بدهند.

ماده پانزدهم:

هیچ یکی از جرایمی که در ماده (۲) آمده اند باید به هدف استر داد و یا کمک متقابل حقوقی، جرم سیاسی یا جرمی پنداشته نه شوند که به تخلفات سیاسی ارتباطی دارند و یا به حیث جرمی که انگیزه های سیاسی دارد. به همین ترتیب، یک درخواست برای استر داد یا برای کمک متقابل حقوقی مبنی بر این نوع جرم فقط به این اساس رد شده نمی تواند که مربوط به یک جرم سیاسی است و یا مربوط به جرمی است که با جرم سیاسی بستگی دارد و یا جرمی که توسط انگیزه های سیاسی به میان آمده است.

ماده شانزدهم:

هیچ چیزی در این کنوانسیون باید چنین تعبیر نگردد که گویا یک مکلفیت تحمیلی برای استرداد یا برای ارایه کمک متقابل حقوقی می باشد، خاصاً اگر کشور عضو درخواست شده، دلایل کافی برای این باور دارد که درخواست استر داد برای جرایم مندرج در ماده (۲) یا برای کمک متقابل حقوقی در ارتباط با این نوع جرایم به هدف تعقیب قانونی و یا مجازات شخص بر بنای نژاد، مذهب، ملیت، ریشه قومی یا نظر سیاسی وی ارایه گردیده است، یا عملی نمودن درخواست تبعیض در مقابل موقف شخص برای هر یکی از آن دلایل می باشد.

ماده هفدهم:

۱- اگر یک شخص که توقیف شده یا حبس خود را در قلمرو یک کشور عضو سپری می نماید و کشور عضو دیگری حضور وی را برای اهداف شاهده، تشخیص هویت و یا علاوه از آن در ارایه کمک به هدف دریافت شواهد برای تحقیقات یا تعقیب قانونی جرایم تحت این کنوانسیون در خواست نماید، شخص انتقال داده شده می تواند اگر شرایط ذیل تکمیل گردد:

(الف) شخص آزادانه رضایت آگانه بدهد، و.

(ب) مقامات با صلاحیت هر دو کشور با شرایطی که برای آن کشور ها مناسب باشند، توافق نمایند.

۲- برای اهداف ماده کنونی:

(الف) کشوری که شخص به آن انتقال می یابد، باید صلاحیت و مکلفیت نگهداری شخص را که در توقیف انتقال می یابد، داشته باشد، مگر آنکه طور دیگری در خواست شده باشد و یا کشوری که شخص از آن انتقال یافته است، اجازه داده باشد.

(ب) کشوری که شخص به آن انتقال می گردد، باید بدون تأخیر مکلفیت های خود را در برگشتاندن وی به توقیف کشوری که از آن انتقال گردیده بود و قبلاً توافق صورت گرفته بود، تکمیل نماید، مگر آن که توافق دیگر توسط مقامات با صلاحیت هر دو کشور صورت گرفته باشد.

(ج) کشوری که شخص به آن انتقال گردیده است، باید از کشوری که وی از آن انتقال شده است، تقاضا نکند که جریانات استر داد را برای برگشتاندن وی آغاز نماید.

(د) شخص انتقال شده باید که کریدت قیدی را که در کشوری که از آن به توقیف کشور درخواست کننده انتقال گردیده است، برایش داده شده بود حاصل نماید.

۳- تا زمانی که کشور عضو که شخص از آن منتقل می گردد، مطابق به ماده کنونی موافقت نکرده باشد آن شخص، از هر ملیت که باشد، باید در ارتباط با اعمال و یا محکومیت های قبل از خروج قلمرو کشوری که از آن انتقال می

یابد، در قلمرو کشوری که شخص به آن منتقل می‌گردد، مورد تعقیب قانونی، توقیف و یا هیچ نوع محدودیت دیگری به آزادی شخصی اش قرار نگیرد.

ماده هجدهم:

۱- به تعقیب ضبط و یا گرفتن کنترل مواد رادیو اکتیف، وسایل و یا تأسیسات اتمی از طریق دیگری، بعد از ارتکاب یک جرم مندرج در ماده (۲)، کشور عضو که ملکیت این نوع مواد را دارد، باید:

(الف) گام‌های بر دارد که مواد رادیو اکتیف، وسیله و یا تأسیسات اتمی بدون ضرر منتقل گردند.

(ب) تضمین گردد که هر نوع مواد اتمی، مطابق با مسئولیت‌های اداره بین‌المللی انرژی اتمی نگهداری می‌گردند، و.

(ج) سفارش‌های که، برای حفاظت فیزیکی و صحتی و معیار‌های مسئولیت که از طرف اداره بین‌المللی انرژی اتمی به نشر رسیده‌اند، رعایت گردند.

۲- به تعقیب تکمیلی هر نوع جریانات مربوط به یک جرم مندرج ماده (۲) و یا بیشتر از آن اگر نیاز قانون بین‌المللی باشد، هر نوع مواد رادیو اکتیف، وسیله یا تأسیسات اتمی باید، بعد از مشورت با کشور های عضو که مواد به آنها متعلق‌اند، (خاصاً، در برگشتاندن مواد و یا ذخیره نمودن آنها) مواد باید به کشور عضو که شخص حقیقی یا حکمی که این نوع مواد رادیو اکتیف، وسیله یا تأسیسات را در اختیار دارد، تبعه یا مقیم آن است، یا به کشور عضو که مواد از قلمرو آن دزدیده شده و یا بشکل دیگری غیر قانونی دریافت گردیده‌اند، برگستانده شود.

۳- (الف) اگر یک کشور عضو توسط قانون ملی یا بین‌المللی از برگشتاندن و یا از قبولی این نوع مواد رادیو اکتیف، وسیله یا تأسیسات اتمی منع گردد، یا اگر کشور های عضو مذکور با محتویات مندرج پاراگراف (۳) (ب) ماده کنونی توافق داشته باشند، کشور عضو که مواد رادیو اکتیف وسایل یا تأسیسات اتمی را در اختیار خود دارد، باید به گرفتن گام‌های دوام دهد که در پاراگراف (۱) ماده کنونی ذکر گردیده‌اند، این نوع مواد رادیو اکتیف، وسایل یا تأسیسات اتمی باید فقط برای اهداف صلح آمیز استعمال گردند.

(ب) جائیکه مالکیت مواد رادیو اکتیف، وسایل یا تأسیسات اتمی برای کشور عضو که مواد در اختیار آن است، قانونی نباشد، آن کشور باید یقینی سازد که مواد به اسرع وقت ممکن در اختیار کشوری قرار گیرند که مالکیت این نوع مواد برایش قانونی است و اگر مناسب باشد، اطمینان مطابق با مقتضیات پاراگراف (۱) ماده کنونی را در مشورت با آن کشور داده باشد، به این هدف که انتقال آن زیان ندارد و این نوع مواد رادیو اکتیف، وسایل یا تأسیسات اتمی باید فقط برای اهداف صلح آمیز استعمال گردند.

۴- اگر مواد رادیو اکتیف، وسایل یا تأسیسات اتمی ذکر شده در پاراگراف های (۱ و ۲) ماده کنونی به هیچ یکی از کشور های عضو یا به کدام تبعه یا شخص مقیم یک کشور عضو تعلق نداشته باشد و یادزدی نشده و به شکل غیر قانونی دیگری در قلمرو یک کشور عضو دریافت نشده باشد، یا اگر هیچ کشوری حاضر نگردد که این نوع مواد را

مطابق به پاراگراف (۳) ماده کنونی بپذیرد، یک فیصله جداگانه در ارتباط با از بین بردن آن باید صورت گیرد، در مطابقت با پاراگراف (۳) (پ) ماده کنونی، بعد از مشورت بین کشور های مربوطه و سازمان های بین المللی مربوطه.

۵- به هدف، پاراگراف های (۳،۲،۱ و ۴) ماده کنونی، کشور عضوی که مواد رادیو اکتیف، وسایل یا تأسیسات اتمی در آن قرار دارند می تواند کمک و همکاری کشور های دیگر عضو را بطلبد، مخصوصاً کشور های عضو مربوطه و هر سازمان بین المللی مربوطه خاصاً اداره بین المللی انرژی اتمی.

کشور های عضو و سازمان های مربوطه بین المللی تشویق می گردند تا کمک را مطابق به این پاراگراف تا حد ممکن فراهم نمایند.

۶- کشور های عضو دخیل در از بین بردن و یا نگهداشتن مواد رادیو اکتیف، وسایل یا تأسیسات اتمی مطابق به ماده کنونی باید رئیس عمومی اداره بین المللی انرژی اتمی را از طریق نئی که مواد مذکور از بین برده شده و یا نگهداشته شده اند با خبر سازد.

رئیس عمومی اداره بین المللی انرژی اتمی باید این معلومات را به کشور های دیگر عضو انتقال دهد.

۷- در صورت هر نوع پخش در ارتباط با جرم مندرج ماده (۲)، هیچ نکته در ماده کنونی باید بر قواعد قانونی بین المللی در مورد مسئولیت زیان اتمی و یا مقررات دیگر قانون بین المللی هیچ گونه اثری وارد نکند.

ماده نهم:

کشور عضو که شخص متهم به تخلف در آن محاکمه می گردد باید، در مطابقت با قانون ملی خود یا طرز العمل های قابل تطبیق، نتیجه نهائی جریانات را به اطلاع منشی عمومی ملل متحد برساند و او باید اطلاعات را به کشور های دیگر عضو انتقال دهد.

ماده بیستم:

کشور های عضو باید با همدیگر مستقیماً یا از طریق منشی عمومی ملل متحد مشورت نمایند، اگر لازم باشد با کمک سازمان های بین المللی، تا مؤثریت عملی شدن این کنوانسیون یقینی گردد.

ماده بیست و یکم:

کشور های عضو باید مکلفیت های خود را تحت این کنوانسیون به طریقی انجام دهند که با اصول مساوات حاکمیت و تمامیت ارضی کشور ها و عدم مداخله در امور داخلی کشور های دیگر مطابقت داشته باشد.

ماده بیست و دوم:

هیچ چیزی در این کنوانسیون به یک کشور عضو حق نمی دهد تا در قلمرو کشور دیگر عضو تمرین صلاحیت قضائی و اجراءات کاری را به عهده بگیرد که توسط قانون ملی انحصاراً برای مقامات خود آن کشور عضو نگهداشته شده اند.

ماده بیست و سوم:

۱- هر نوع اختلاف بین دو یا بیشتر کشور های عضو، در مورد تعبیر یا تطبیق این کنوانسیون که از طریق مذاکرات در طول مدت مناسب حل نگردد، به درخواست یکی از آنها باید برای حکمیت راجع گردد.

اگر در ظرف (۶) ماده از تاریخ درخواست برای حکمیت، جوانب در مورد تشکیلات حکمیت به موافقه نرسند، هر کدام می توانند که اختلاف را، مطابق به قانون و اساسنامه به محکمۀ عدالت بین المللی راجع سازند.

۲- هر کشور می تواند، در هنگام امضاء، تائید، قبولی یا تصویب این کنوانسیون یا الحاق با آن، اعلان نماید که خود را مقید و ملزم به پاراگراف (۱) ماده کنونی نمی داند.

کشور های دیگر عضو باید در ارتباط به هر کشوری که این نوع ملحوظ را اختیار می نمایند، خود را مقید به پاراگراف (۱) ندانند.

۳- هر کشوری که در مورد پاراگراف (۲) ماده کنونی استثنی قابل می می گردد، هرگاه بخواهد می تواند این موقف خود را از طریق اطلاعیه به منشی عمومی ملل متحد، تغییر دهد.

ماده بیست و چهارم:

۱- این کنوانسیون باید برای امضای تمام کشور های از تاریخ ۱۵ سپتامبر سال ۲۰۰۵ تا ۳۱ دسامبر سال ۲۰۰۶ در مقر ملل متحد در نیویارک، مفتوح بماند.

۲ - این کنوانسیون موکول با تائید قبولی یا تصویب می باشد. اسناد تائید، قبولی یا تصویب باید نزد منشی عمومی ملل متحد گذاشته شوند.

۳- این کنوانسیون باید برای الحاق توسط هر کشور باز باشد. اسناد الحاق باید نزد منشی عمومی ملل متحد گذاشته شوند.

ماده بیست و پنجم:

۱- این کنوانسیون باید سیزده روز بعد از تاریخ ارایه بیست و دومین سند تائید، قبولی، تصویب یا الحاق به منشی عمومی ملل متحد، نافذ گردد.

۲- برای هر کشوری که بعد از گذاشتن سند بیست و دوم تائید، قبولی، تصویب یا الحاق کنوانسیون را تائید، قبول، تصویب یا به آن ملحق می گردند، کنوانسیون باید به روز سیزدهم بعد از تاریخ ارایه اسناد تائید، قبولی، تصویب و الحاق نافذ گردد.

ماده بیست و ششم:

۱- یک کشور عضو می تواند تعدیلی را برای این کنوانسیون پیشنهاد نماید. تعدیل پیشنهاد شده باید به امانت دار سپرده شود و او فوراً آنرا بین کشور های عضو توزیع نماید.

۲- اگر اکثریت کشور های عضو از امانت دار بخواهند تا یک کنفرانسی را ترتیب دهد تا بر پیشنهادات تعدیلات غور نماید، امانت دار باید تمام کشور های عضو را دعوت دهد تا درین کنفرانس، که زود تر از سه ماه بعد از فرستادن دعوت نامه ها آغاز نگردد، اشتراک نمایند.

۳- کنفرانس باید سعی نماید تا یقین حاصل کند که تعدیلات از طریق توافق آراء تصویب گردند. اگر این ممکن نباشد، تعدیلات باید با نصاب رأی اکثریت، یعنی دو بر سه تمام کشور های عضو تصویب گردند. هر تعدیلی که در کنفرانس به تصویب میرسد باید به سرعت توسط امانت دار به همه کشور های عضو توزیع گردد.

۴- تعدیلی که مطابق به پاراگراف (۳) ماده کنونی به تصویب میرسد، باید وقتی نافذ گردد که هر کشور عضو، سند تائید، قبولی، الحاق و یا تصویب تعدیل را بروز سیزدهم بعد از تاریخی که نصاب دو بر سه کشور های عضو اسناد مربوطه خود را تسلیم دهند. بعداز آن تعدیل باید برای هر کشور بروز سیزدهم بعد از تاریخی که سند مربوطه خود را تسلیم نماید، نافذ گردد.

ماده بیست و هفتم:

۱- هر کشور عضو می تواند این کنوانسیون را با اعلامیه تحریری منشی عمومی ملل متحد فسخ نماید.

۲- فسخ باید یک سال بعد از آن تاریخ نافذ گردد که اطلاعیه به منشی عمومی ملل متحد رسیده است.

ماده بیست و هشتم:

اصل این کنوانسیون، که متون عربی، چینی، انگلیسی، فرانسوی، روسی و هسپانوی آنها به عین اندازه اعتبار دارند، باید نزد منشی عمومی ملل متحد گذاشته شود، وی باید نسخه های تصدیق شده آن را به تمام کشور های عضو بفرستد.

شهادت می دهیم که امضاء کنندگان ذیل، که از طرف حکومت مربوطه خویش صلاحیت داده شده اند، این کنوانسیون را، که از تاریخ ۱۴ ماه سپتامبر سال ۲۰۰۵ برای امضاء در مقر ملل متحد در نیویارک باز گذاشته شده است، امضاء نمودند.